

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 301/24
19.8.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Душана Агатоновића, председника већа, Душанке Ђорђевић и Јелене Шкулић, чланова већа, уз учешће саветника Јелене Каличанин Војновић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ, одлучујући о жалби јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ваљеву Кт.бр.1057/21 од 05.02.2024. године и жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Ђорђевића, изјављеним против пресуде Основног суда у Ваљеву К.бр.136/23 од 25.01.2024. године, након седнице већа одржане у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду 10.04.2024. године, те након претреса одржаног пред другостепеним судом 20.05.2024. године у присуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду Гордане Стојановић, окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Жељка Ђорђевића, дана 20.05.2024. године, а након већања и гласања одржаног 19.08.2024. године, једногласано је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ваљеву **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.136/23 од 25.01.2024. године, тако да сада гласи:

окривљени АА, из ..., улица ..., рођен ... године у ..., од оца ... и мајке ..., девојачко ..., ЈМБГ ..., Србин, држављанин Републике Србије, ожењен, отац двоје деце, са завршеним правним факултетом, по занимању дипломирани правник, поседује стан у површини од 52 м2 и кућу на ... у површини од 38 м2, запослен, неосуђиван

КРИВ ЈЕ

Што је:

У временском периоду од почетка септембра месеца 2021. године до 01.07.2022. године у месту ..., улица ..., на катастарским парцелама број ... и број ..., обе КО ..., способан да схвати значај свога дела и управља својим поступцима, свестан свога дела чије извршење је хтео, те свестан да је његово дело забрањено, поступајући супротно одредбама члана 110 Закона о планирању и изградњи, у својству инвеститора, без претходно прибављене грађевинске дозволе од стране надлежног органа управе, изводио радове на реконструкцији и надградњи постојећег стамбеног викенд објекта, и то тако што је најпре дана 07.09.2021. године приликом обављања и контроле на терену од стране грађевинске инспекције, констатовано да је извео следеће грађевинске радове: комплетно рушење постојећег објекта до коте =0.00, са задржавањем постојећих камених темеља димензија 6,8м x 6,52м, израду армирано-бетонског хоризонталног серклажа по каменим темељима, подне бетонске плоче приземља, фасадних и унутрашњих зидова приземља објекта, урађених од глинених блокова у продуженом малтеру, висине 2,6 м, са постављањем арматуре вертикалних серклажа, затим приликом контроле исте инспекције 05.10.2021. године, констатовано да је извео грађевинске радове у виду бетонирања вертикалних и хоризонталних серклажа надвратника и надпрозорника, урађених од армираног бетона на делу приземља, међуспратне таванице изнад приземља објекта урађене као ситноребраста армирано-бетонска конструкција од “ферт” гредица и пуниоца, израде фасадних и унутрашњих зидова поткровља објекта, урађених од глинених блокова у продуженом малтеру, са истовременом израдом припадајућих вертикалних и хоризонталних серклажа, надвратника и надпрозорника урађених од армираног бетона, а приликом контроле исте инспекције од 15.11.2021. године, констатовано је да је извео следеће грађевинске радове: зидање калканских зидова таванског дела објекта, од глинених блокова у продуженом малтеру, израду двоводне дрвене кровне конструкције са постављањем летве и ламперије на стрешним препустима крова, покривање кровних равни црепом са постављањем снегобрана и ветар лајсни и израду бетонских тротоара око објекта са поплочавањем каменим плочама, да би потом поступајући супротно одредби члана 110 Закона о планирању и изградњи, у својству инвеститора, а без претходно прибављене грађевинске дозволе од стране надлежног органа управе, након издатог решења о обустави радова које је донела Градска управа Града Ваљево, Одељење за инспекцијске послове, Грађевинска инспекција под бр.354-313/2021-03 од 13.10.2021. године, за које решење је сазнао дана 16.03.2022. године приликом извршеног увида у списе предмета ОЈТ у Ваљеву Кт.бр.1057/21, а током свог саслушања у поменутом тужилаштву, наставио започету градњу на реконструкцији и надградњи истог стамбеног викенд-објекта, и то тако што је најпре 19.05.2022. године приликом контроле исте инспекције констатовано да је извео грађевинске радове у виду започињања са израдом термичке фасаде од стиропора на северном делу објекта са претходном израдом фасадне цевасте скеле око целог објекта, затим приликом контроле исте инспекције од 24.05.2022. године констатовано да је извео грађевинске радове у виду израде термичке фасаде на свим фасадним зидовима објекта без израде завршне обраде фасаде, а приликом контроле исте инспекције од 01.07.2022. године, констатовано да је извео грађевинске радове на изради завршне обраде фасадних површина,

-чиме је извршио кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219а

став 3 у вези става 2 КЗ,

па га суд применом наведених законских прописа и одредбе члана 4, 42, 45, 48, 50, 51, 54, 56 и 57 КЗ,

ОСУЂУЈЕ

На казну затвора у трајању од **5 (пет) месеци** и истовремено одређује да ће се казна извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, на адреси улица..., ..., без електронског надзора, те се одређује да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција.

Уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

На новчану казну у износу од **50.000,00 (педесет хиљада динара)**, коју је окривљени дужан да плати у року од 3 (три) месеца рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Ако окривљени не плати новчану казну у одређеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 (хиљаду) динара новчане казне одредити 1 (један) дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 (шест) месеци.

Ако окривљени плати само део новчане казне, суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако окривљени исплати остатак новчане казне, извршење казне затвора ће се обуставити.

На основу члана 264 у вези са чланом 261 ЗКП, обавезује се окривљени АА да на име трошкова кривичног поступка – судског паушала, првостепеном суду плати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 264 у вези са чланом 261 ЗКП, обавезује се окривљени АА да на име трошкова кривичног поступка – судског паушала, Апелационом суду плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

О преосталим трошковима кривичног поступка биће одлучено од стране првостепеног суда по прибављању података о њиховој висини.

Жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Ђорђевића се **ОДБИЈА** као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеу К.бр. 136/23 од 25.01.2024. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења једног кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2 КЗ, те му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и за коју је одлучено да се неће извршити уколико окривљени у року провере од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од 3 месеца рачунајући од дана правноснажности пресуде. Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 5.000,00 динара у корист буџетских средстава Основног суда у Ваљеу, под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде, благовремене жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Ваљеу Кт.бр. 1057/21 од 05.02.2024. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и окривљеног АА огласи кривим због извршења кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ или пресуду преиначи у погледу неправилне одлуке о кривичној санкцији, тако што ће окривљеном изрећи казну затвора, а не меру упозорења, као и на новчану казну у већем износу;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Жељко Ђорђевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама и трошковима поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду уважи жалбу Основног суда у Ваљеу, пресуду преиначи у целини, тако што ће, на основу одредбе члана 423 став 1 и став 2 Законика о кривичном поступку, донети пресуду којом ће окривљени бити ослобођен од оптужбе у целини.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ваљеу изјавио је бранилац окривљеног АА, адвокат Жељко Ђорђевић, у коме је оспорио наводе из изјављене жалбе и предложио суду да је одбије као неосновану.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у поднеску Ктж.бр. 317/24 од 19.03.2024. године, изнео предлог да се жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ваљеу усвоји као основана, да се донесе одлука у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби, а да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ђорђевић Жељка, одбије као неоснована.

Увидом у предметни спис Основног суда у Ваљеу, Апелациони суд у Београду је утврдио да је у овом кривичном поступку најпре донета пресуда К.бр. 205/22 од 26.12.2022. године којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења једног

кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2 КЗ и изречена му је условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци са роком провере од 1 године и новчана казна у износу од 40.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од 3 месеца рачунајући од дана правноснажности пресуде, те је обавезан на плаћање трошкова судског паушала, док је ставом два изреке исте пресуде окривљени АА, на основу одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП, ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ

Ова пресуда је усвајањем жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ваљеу и по службеној дужности, сходно одредби члана 454 ЗКП, укинута и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење, након чега је у поновљеном поступку првостепени суд донео сада ожалбену пресуду.

Апелациони суд у Београду је најпре одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана 10.04.2024. године, на којој је размотрио целокупне списе, заједно са ожалбеном пресудом и изјављеним жалбама, па, како је нашао да је у конкретном случају основано изјављеном жалбом јавног тужиоца указано на то да је пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, а што је последица погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а како је у овој кривично-правној ствари, као што је речено, пресуда већ једном била укинута, то је Апелациони суд у Београду оценио да по изјављеној жалби треба одржати претрес пред другостепеним судом, а ради правилног и потпуног утврђења чињеничног стања.

Претрес пред другостепеним судом је одржан 20.05.2024. године, у присуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду Гордане Стојановић, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Жељка Ђорђевића, на коме је саслушан окривљени АА, а уз сагласност странака су прочитани сви докази изведени пред првостепеним судом на главном претресу.

Након оцене доказа који су изведени на претресу пред другостепеним судом, те речи странака са претреса одржаним пред овим судом, као и поновном оценом доказа који су изведени пред првостепеним судом, Апелациони суд у Београду је закључио да је жалба Основног јавног тужилаштва у Ваљеу основана, док је жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Ђорђевића, неоснована, те да треба одлучити као у изреци ове пресуде, а ово из следећих разлога:

Наиме, оптужним предлогом Основног јавног тужилаштва у Ваљеу Кт.бр. 1057/21 од 08.07.2022. године окривљеном АА су стављена на терет извршења два кривична дела – кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2 КЗ у временском периоду од почетка септембра 2021. године до 05.10.2021. године, и кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3 КЗ у вези става 2 КЗ у временском периоду од 05.11.2021. године до 01.07.2022. године.

Међутим, првостепени суд је окривљеног огласио кривим због извршења кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2 КЗ и изрекао му

условну осуду и новчану казну, а ставом II изреке исте пресуде К број 205/22 од 26.12.2022. године је окривљени ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ. Образлажући пресуду у ослобађајућем делу, првостепени суд је у разлозима навео да из доказа у списима није могло на јасан и непосредан начин бити утврђено како је окривљени био упознат са чињеницом да је дана 13.10.2021. године од стране грађевинске инспекције донето решење о обустави радова, те да је након тога, и поред ове околности “наставио неспорно започету градњу”. Наиме, окривљеном је, решење достављено сходно Закону о управном поступку тако што је након првог неуспелог покушаја да се окривљеном лично уручи решење, два дана касније покушана друга достава и остављено обавештење, а затим је сачињена службена белешка у којој је констатовано како се сматра да је лично достављање извршено 05.11.2021. године. Околност да се по Закону о управном поступку, уредна достава сматра извршеном 05.11.2021. године, није доказ да је окривљени упознат са садржином решења тим пре што на самом градилишту није остављен никакав траг везан за поступање грађевинског инспектора. Наиме, неспорно је да окривљени решење лично никад није примио па, иако је достава према Закону о управном поступку уредно извршена, нема доказа да је окривљени знао за његово постојање што је неопходно за утврђивање директног умишљаја учиниоца, то јест свести о томе да је издато решење о обустави радова, те воље да се и поред тога настави започета градња, следом чега је донета ослобађајућа пресуда.

Апелациони суд у Београду је решењем Кж1 187/23 од 03.3.2021. године, укинуо наведену пресуду, наводећи да је цитирани закључак првостепеног суда неприхватљив, будући да из списка произилази да је окривљени дана 16.3.2022. године саслушан пред ОЈТ у Ваљевоу и да су му тада предочени наводи кривичне пријаве од 30.11.2021. године, па самим тим и околност да је издато решење Градске управе Града Ваљево – Одељење за инспекцијске послове – грађевинске инспекције под бројем 354-313/2021-03 од 13.10.2021. године.

Након доношења овог решења јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Ваљевоу је прецизирао оптужни предлог против окривљеног АА, поднеском Кт број 1057/21 од 08.7.2022. године, стављајући на терет окривљеном АА извршење једног кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ, да је у временском периоду од почетка септембра месеца 2021. године до 01.07.2022. године предузео ближе описане инкриминисане радње, тврдећи оптужбом да је окривљени за решење Градске управе Града Ваљево – Одељење за инспекцијске послове – Грађевинске инспекција број 354-313/2021-03 од 13.10.2021. године, сазнао 16.3.2022. године приликом извршеног увида у спис предмета ОЈТ у Ваљевоу Кт број 1057/21, а током свог саслушања у поменутом тужилаштву, те да је након тога наставио започету градњу на реконструкцији надоградње истог стамбеног викенд објекта, уз таксативно набрајање грађевинских радњи које је на објекту и извршио.

Међутим, првостепени суд пресудом К број 136/23 од 25.01.2024. године, као што је речено, окривљеног није огласио кривим због извршења кривичног дела за које је терећен прецизираним оптужним актом већ због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2 КЗ. У образложењу ове пресуде је за цитирани закључак првостепени суд дао образложење да су се прикупљени докази који

су претходили првом саслушању окривљеног пред ОЈТ у Ваљево, односили на период до 16.3.2022. године, а несумњиво је да је окривљени АА први пут управо дана 16.03.2022. године сазнао да је издато решење о обустави радова. Дакле, према ставу првостепеног суда нема доказа да је окривљени извршио кривично дело из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ, јер би докази за такву тврдњу могли једино да се односе на период који је био пре поменутог саслушања, а не и након њега, из разлога што је окривљени АА, своју одбрану пред тужилаштвом давао у погледу кривичне пријаве која је могла да се односи најдуже за период до тог саслушања, што је према ставу суда и логично јер је и тада могао да буде упознат са доказима којима тужилаштво располаже. Према ставу првостепеног суда кривица окривљеног за кривично дело из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ, не може да се базира на доказима који дана 16.3.2022. године уопште нису постојали нити су предочени окривљеном нити је окривљеном дата могућност да се о њима изјасни. Ово тим пре што је неспорно да су након 16.3.2023. године од стране тужилаштва извођени нови докази који уопште нису били обухваћени првобитном кривичном пријавом, па уколико би се према ставу првостепеног суда, прихватила правна квалификација из прецизираног оптужног акта то би произашло да је тужилаштво квалификацију црпело на основу доказа који су прикупљени до 16.3.2022. године, а везано за кривично дело из члана 219а став 2 КЗ, а да је тек након што је окривљеном АА дато право да изнесе своју одбрану и пре тога се упозна са наводима из кривичне пријаве дошло до извођење нових доказа који су били основ за сасвим другачије оптужење и то оно из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ, што је за првостепени суд неприхватљиво јер то може бити само на основу посебне кривичне пријаве и другом кривичном поступку који је уследио након саслушања окривљеног у тужилаштву.

Апелациони суд у Београду налази да је цитирани закључак првостепеног суда основано оспорен жалбом јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ваљеву односно да су овако дати разлози недовољни, нејасни, неаргументовани, а првостепени суд је пропустио да се једнаком пажњом цени како доказе који иду у прилог одбрани окривљеног тако и оне који га терете, те да у образложењу пресуде да разлоге за закључак о томе које доказе прихвата, а које не и зашто.

Према ставу овог суда, нетачна је тврдња да докази за кривично дело из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ, за које је окривљени оптужбом терећен, нису постојали у моменту доказне радње саслушања окривљеног пред јавним тужиоцем, као и да му ти докази нису предочени и окривљеном није дата могућност да се о њима изјасни, јер је, према ставу овог суда, од момента упућивања позива окривљеном стављено до знања да се против њега води предистражни поступак за кривично дело из члана 219а став 3 КЗ, за то дело је износио своју одбрану, те је целокупан предистражни поступак и докази прибављени у њему, а у чијем прибављању су учествовали и окривљени и бранилац присуствујући доказним радњама, био усмерен на основану сумњу да се у радњама окривљеног стичу обележја кривичног дела из члана 219а став 3 КЗ.

Ово тим пре што је, према доказима у списима, окривљени изнео одбрану и на главном претресу одржаном 17.10.2022. године, те је имао прилику и могућност да се изјасни на све околности предмета оптужбе по оптужном предлогу ОЈТ у Ваљеву Кт.бр. 1057/21 од 08.07.2022. године, који је претходно уредно и примио.

Како из доказа у списима произлази да је окривљени у периоду пре 16.03.2022. године, када је саслушан у ОЈТ Ваљево, изводио грађевинске радове без грађевинске дозволе на објекту у ..., у улици ..., ..., поступајући супротно одредбама 110 Закона о планирању и изградњи у својству инвеститора, јер није имао претходно прибављене грађевинске дозволе од стране надлежног органа управе, а што је константовано приликом обављене контроле на терену од стране грађевинске инспекције и то најпре дана 07.09.2021. године, затим, 05.10.2021. године, потом 15.11.2021. године, те да је након што је 16.03.2022. године приликом његовог саслушања у просторијама ОЈТ Ваљево окривљени сазнао на несумњив начин да је издато решење Градске управе Града Ваљева, Одељења за инспекцијске послове Грађевинске инспекције под бројем 354-313/2021-03 од 13.10.2021. године, након чега је наставио да врши радове на објекту који су таксативно утврђени изреком ове пресуде и констатовани приликом контроле инспекције 19.05.2022. године, затим контроле инспекције 24.05.2022. године, контроле инспекције 01.07.2022. године, то је, према ставу Апелационог суда у Београду, окривљени предузео управо оне кривично-правне радње које су утврђене изреком ове пресуде, а на утврђено чињенично стање овај суд је применио кривични закон и закључио да се у радњама окривљеног стичу сви како субјективни, тако и објективни елементи једног кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ, за које је и оглашен кривим.

Према налажењу овог суда, у конкретном случају реч је о кривичном делу чија је радња извршења одређена трајним глаголом и према доказима у списима протеже се и након 16.03.2022. године, када је окривљени сазнао за решење којим му је наложена обустава радова, па се у овом случају за цео период ради о једном кривичном делу, и то његовом квалификованом облику, односно о кривичном делу из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ, будући да је реч о јединственом догађају.

Жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Ђорђевића, у којима се понављају наводи из првостепеног поступка, који су већ били предмет правилне оцене првостепеног суда, Апелациони суд у Београду је оценио као неосноване.

Наиме, у жалби се истиче да се у радњама окривљеног стичу законска обележја прекршаја из члана 208 став 2 у вези става 1 тачка 1 Закона о планирању и изградњи, за које је предвиђена новчана казна, што је за окривљеног повољније, па је суд требало окривљеног да ослободи од оптужбе да је учинио кривично дело грађење без грађевинске дозволе. Међутим, према ставу овог суда, чињеница да је Законом о планирању и изградњи прописан прекршај који има истоветан опис радњи извршења као и кривично дело из члана 219а КЗ, не значи да је извршена декриминализација овог кривичног дела нити да је оно престало да постоји, а у конкретној ситуацији прекршајни поступак не само да није правноснажно окончан, већ није ни инициран, па се не може говорити ни о примени начела *ne bis in idem*, како је то неосновано истакнуто у жалби браниоца окривљеног.

Жалбени наводи о томе да околност да прекршајни поступак против окривљеног није покренут јер се грађевински инспектор није користио законским овлашћењима и

према окривљеном иницирао покретање прекршајног поступка, већ је према окривљеном иницирао покретање кривичног поступка, што не може бити тумачено на штету окривљеног, немају утицаја на другачију одлуку суда у овој кривично-правној ствари, јер се, према ставу овог суда, као што је напред речено, у радњама окривљеног стичу сви како субјективни, тако и објективни елементи једног кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ, за које је и оглашен кривим. Наиме, супротно жалбеним наводима браниоца, суд не може ослободити окривљеног у ситуацији када је изведеним доказима са степеном извесности утврђено да је свесно и вољно извршио кривично правне радње описане у оптужби. Суд се креће у границама постављеним оптужењем, цени доказе који терете окривљеног и оне који му иду у прилог и доноси одлуку на основу чињеничног стања утврђеног у кривичном поступку, па околности на којима се инсистира у жалби браниоца окривљеног, које се налазе изван кривичног поступка који је према окривљеног вођен, не могу имати значај релевантних и довести до другачијег пресуђења, односно не могу довести до доношења ослобађајуће пресуде, како је то предложено у жалби браниоца окривљеног.

Жалбени наводи браниоца окривљеног којима се истиче да је од стране грађевинског инспектора 07.09.2021. године констатовано да је тог дана извршено рушење постојећег објекта и извршени други таксативно набројани радови, али да то не може водити закључку да су наведени радови изведени од почетка септембра 2021. тј. теренске контроле извршене 07.09.2021. године или неколико дана раније, јер имајући у виду описане радове исти не само да нису изведени од почетка септембра 2021. године већ их није било могуће извести у тако кратком временском периоду, већ знатно раније, у ком смислу су дати разлози пресуде нејасни, су без утицаја на другачију одлуку суда у овој кривичноправној ствари, с обзиром да је изреком ове пресуде окривљени оглашен кривим да је кривично дело извршио у периоду за који се оптужбом и теретио - од почетка септембра 2021. године па све до 01.07.2022. године, дакле, у границама постављеним оптужењем.

У жалби браниоца окривљеног се затим понавља теза одбране о томе да је окривљени у конкретном случају поступао на основу одредбе члана 143 Закона о планирању и изградњи. Према ставу жалбе у ситуацији када доношење одлуке локалне самоуправе о проглашењу елементарне непогоде ни једном законском одредбом није прописано као услов за примену одредбе члана 143 став 1 Закона о планирању и изградњи, то чињеница да таква одлука није донета, није правно релевантна. Наиме имајући у виду да поступање у случајевима из члана 143 Закона о планирању и изградњи, како је то окривљени у одбрани истицао, искључује постојање кривичног дела грађење без грађевинске дозволе, то је према ставу жалбе, суд осудом окривљеног за извршење кривичног дела повередио Кривични закон, јер је услед погрешне оцене дела одбране окривљеног засноване на погрешно утврђеном чињеничном стању у погледу времена почетка извршења радова, као и на чињеници која није правно релевантна – одлука о проглашењу елементарне непогоде није донета, пропустио да правилно примени закон и окривљеног ослободи од оптужбе јер је сходно одредби члана 143 став 1 Закона о планирању и изградњи, дозвољено грађење односно извођење грађевинских радова без претходно прибављене грађевинске дозволе, у конкретном случају, а што искључује противправност.

Међутим, ови наводи жалбе су већ били предмет правилне оцене првостепеног суда који је изведеним доказима утврдио да је неоснована теза одбране да је окривљени сходно одредби члана 143 Закона о планирању и изградњи, имао право да изврши предузете радове због елементарне непогода која није морала да буде проглашена. Имајући у виду одредбу члана 143 Закона о планирању и изградњи којом је прописано да се грађењу објекта односно извођењу појединих радова може приступити без претходно прибављене грађевинске дозволе, ако се објекат гради непосредно пред наступање или за време елементарних непогода, као и ради отклањања штетних последица од тих непогода, непосредно после њиховог наступања, у случају хаварије на енергетским објектима или телекомуникационим системима, као и у случају рата и непосредне ратне опасности, те да је 24.02.2021. године оцу окривљеног ББ издато решење о инвестиционом одржавању објекта *које се односи на радове којима се не дирају конструктивни елементи објекта* већ се врши замена појединих делова на објекту, као и изјашњење сведока ВВ који се изјашњавао о стању објекта окривљеног АА такође не спорећи да елементарна непогода мора да буде проглашена од стране локалне самоуправе јер у том случају излази комисија и процењује стање објекта, затим доноси одлуку, док је сам сведок ВВ објаснио да је изашао на лице места као самостални судски вештак, дакле, не у оквиру комисије, узимајући у обзир и да елементарна непогода на коју се окривљени позива уопште није проглашена од стране надлежног органа, код чињенице да је у предметном кривичном поступку утврђено да је градња започета шест месеци након календарског завршетка зиме, дакле, у септембру 2021. године, то и према ставу Апелационог суда у Београду, из доказа у списима следи да нити је била проглашена елементарна непогода, нити су радови који су несумњиво започети после наступања евентуалних штетних последица извршени у циљу санације штете, већ из доказа у списима следи да је окривљени постојећи објекат срушио до темеља и затим изградио нову кућу, имајући при том у виду и занимање окривљеног који је адвокат, то у конкретном случају, теза одбране о томе да је окривљени због елементарне непогода имао право да сходно одредби члана 143 Закона о планирању и изградњи изведе радове које је извео, је оцењена као неоснована и усмерена на избегавање кривице.

И према ставу овог суда, правилан је закључак првостепеног суда да је градња започета у периоду који није био пре наступања или за време елементарних непогода, стање у коме се налазио раније објекат није настало услед наступања непогода, нити су радови обављени непосредно након зиме, што значи да окривљени АА није испуњавао ни један услов да би могао да приступи извођењу радова без грађевинске дозволе. У конкретном случају из доказа у списима следи да окривљени није извршио радове на санацији објекта, дакле, није вршио инвестиционо одржавање већ је најпре извршио комплетно рушење постојећег објекта са задржавањем само темеља, а затим је изградио потпуно нови објекат како је то утврђено изреком пресуде, па се у његовим радњама стичу елементи кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ.

Жалбени наводи браниоца да из чињенице да грађевински инспектор сведок ГГ није инспекцијски надзор вршио на прописан начин нити је окривљеног обавестио и доставио му писмена у вези са инспекцијским надзором у складу са правилима поступка и није одлучио о предлогу окривљеног за понављање поступка поднетом

након што је браниоцу окривљеног достављено решење и уместо прекршајне пријаве је поднео кривичну пријаву, због чега је, према ставу жалбе чињенично стање остало погрешно, односно непотпуно утврђено јер судбина окривљеног у кривичном поступку зависи од воље грађевинског инспектора, а не од објективних и посредством независног стручног лица утврђених чињеница, оцењени су као неосновани.

Према налажењу овог суда, првостепени суд је правилно закључио да је сведок ГГ у свему поступао по закону, да се на доказима који су прибављени испитивањем овог сведока, те на писаној документацији коју је сведок поступајући у оквиру својих законских овлашћења сачинио, пресуда може засновати, односно на основу ових доказа је правилно утврђено чињенично стање у предметном кривичном поступку, судбина окривљеног не зависи од воље грађевинског инспектора како је то у жалби наведено већ се из изведених доказа према ставу овог суда се са степеном извесности може утврдити које је, када и како кривичноправне радње окривљени предузео, тужилац је изведеним доказима доказао наводе оптужбе, због чега је у кривичном поступку на основу целокупне чињеничне грађе донета пресуда као у изреци.

Наводи жалбе о томе да сведок ГГ није поступио сходно одредбама члана 66 став 1 Закона о општем управном поступку, којом су прописане радње којим орган на погодан начин извештава странку и другог учесника о поступању у управној ствари и није поступио сходно одредбама члана 11 Закона о општем управном поступку којим је прописано да се странци мора пружити прилика да се изјасни о чињеницама које су од значаја за одлучивање у управној ствари, такође су оцењени без утицаја на другачију одлуку суда у овој кривичноправној ствари. Ово због тога што је, према ставу овог суда, окривљени, који је по занимању адвокат, знао да не може да сруши објекат и изгради нови, већи, без грађевинске дозволе. Из доказа у списима утврђено да је окривљени АА обавештен да је донето решење којим му је наложено да обустави радове, а окривљени је и поред тог обавештења наставио да врши изведене радове које је иницијално и предузео без грађевинске дозволе, па се цитираним наводима жалбе правилност и законитост пресуде неосновано доводи у питање.

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, Апелациони суд у Београду је у смислу одредбе члана 54 КЗ, ценио све околности које су од утицаја на врсту и висину кривичне санкције, па је тако као олакшавајуће околности на страни окривљеног утврдио да се ради о до сада неосуђиваном лицу, ожењеном човеку, оцу двоје деце, запосленом, и у одсуству отежавајућих околности, нашао да им треба придати значај нарочито олакшавајућих околности, те је окривљеног применом одредби чланова 56 и 57 Кривичног законика, осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци и истовремено, у смислу члана 45 КЗ одредио да ће се казна извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, на адреси улица ..., ..., без електронског надзора, и да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да ће, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Суд налази да ће се казном затвора у трајању од 5 (пет) месеци, у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена одредбама чланова 4 и 42 КЗ,

односно сврха специјалне превенције - утицање на друге да не чине кривична дела, изражавање друштвене осуде за кривично дело, јачање морала и учвршћивање обавезе поштовања закона, као и остваривање праведности и сразмерности између учињеног дела и тежине кривичне санкције. У смислу одредби чланова 48, 50 и 51 КЗ окривљени се осуђује и на новчану казну у износу од 50.000,00 (педесет хиљада динара), коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца рачунајући од дана правноснажности пресуде. Ако окривљени не плати новчану казну у одређеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 (хиљаду) динара новчане казне одредити 1 (један) дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 (шест) месеци. Ако окривљени плати само део новчане казне, суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако окривљени исплати остатак новчане казне, извршење казне затвора ће се обуставити. Наведени износ новчане казне суд је одредио налазећи да није могуће утврдити висину дневног износа новчане казне ни на основу слободне процене суда односно да би прибављање таквих података знатно продужило трајање кривичног поступка, а с обзиром на одредбу члана 54 став 2 КЗ, при одмеравању новчане казне у одређеном износу, уз наведене околности, посебно је узео у обзир и имовно стање учиниоца тј. његову материјалну ситуацију и чињеницу да је реч о запосленом лицу, те стао на становиште да је висина новчане казне одмерена на претходно описани начин у свему адекватна и сразмерна његовим имовинским приликама, тежини извршеног кривичног дела и насталим последицама, као и личности окривљеног, те да ће се и са овако изреченом новчаном казном остварити сврха кажњавања и општа сврха изрицања кривичних санкција предвиђена чланова 4 и 42 КЗ.

На основу члана 264 у вези са чланом 261 ЗКП, суд је обавезао окривљеног АА да на име трошкова кривичног поступка – судског паушала, првостепеном суду плати износ од 5.000,00 динара, и Апелационом суду у Београду износ од 10.000 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, имајући у виду његово имовно стање, чињеницу да је окривљени радно способно лице, адвокат, оцењујући притом, да се ради о примереним износима паушала у конкретном случају и с обзиром на трајање и сложеност поступка, а чијим плаћањем свеукупно неће бити доведено у питање његово издржавање, као ни лица која је окривљени по закону дужан да издржава.

О преосталим трошковима кривичног поступка биће одлучено од стране првостепеног суда по прибављању података о њиховој висини.

Следом свега реченог, Апелациони суд у Београду је усвајањем жалбе јавног тужиоца донео одлуку као у изреци, а жалба браниоца окривљеног је одбијена као неоснована, све на основу одредбе члана 459 став 1 и 457 ЗКП.

**Записничар-саветник,
Јелена Каличанин Војновић с.р.**

**Председник већа-судија,
Душан Агатоновић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**